

Ο Ρόλος του Γονέα στη Θεραπεία του Παιδιού

Η συμμετοχή των γονέων στη θεραπευτική διαδικασία του παιδιού αποτελεί κρίσιμο παράγοντα επιτυχίας, ανεξαρτήτως της φύσης της δυσκολίας – είτε πρόκειται για λόγο, συμπεριφορά, αναπτυξιακή διαταραχή ή ψυχοσυναισθηματική ανάγκη. Η ερευνητική βιβλιογραφία τονίζει τη σημασία της οικογενειακής εμπλοκής τόσο για την αποτελεσματικότητα της θεραπείας όσο και για τη γενίκευση των δεξιοτήτων στην καθημερινότητα.

Σύμφωνα με τη McLeod et al. (2007), όταν οι γονείς συμμετέχουν ενεργά σε ψυχοθεραπευτικά ή λογοθεραπευτικά προγράμματα, τα αποτελέσματα είναι ταχύτερα και πιο σταθερά. Η θεραπεία δεν είναι ένα απομονωμένο πλαίσιο – είναι μια δυναμική διαδικασία που συνεχίζεται στο σπίτι, στη σχέση γονέα-παιδιού και στις καθημερινές αλληλεπιδράσεις.

Οι γονείς λειτουργούν ως «συνθεραπευτές», υλοποιώντας δραστηριότητες στο σπίτι, ενισχύοντας τις δεξιότητες που διδάσκονται στην παρέμβαση και παρατηρώντας μεταβολές στη συμπεριφορά ή στις ανάγκες του παιδιού. Η συνεργασία με τον θεραπευτή προσφέρει επίσης χώρο για ενίσχυση των γονικών δεξιοτήτων και για συναισθηματική υποστήριξη των ίδιων των γονέων.

Επιπλέον, το θεραπευτικό αποτέλεσμα ενισχύεται όταν ο γονέας πιστεύει στη διαδικασία και τη στηρίζει συναισθηματικά. Έρευνα των Kazdin & Whitley (2006) δείχνει ότι η γονική εμπλοκή αυξάνει τη θεραπευτική συμμαχία, μειώνει την αντίσταση του παιδιού και προάγει θετικές μεταβολές στη συμπεριφορά.

Είναι σημαντικό ο γονέας να είναι ενημερωμένος για τους στόχους της θεραπείας και να συμμετέχει στις επαναστροφοδοτήσεις, χωρίς να υιοθετεί ρόλο «κριτή» ή «ελεγκτή». Η εμπλοκή πρέπει να χαρακτηρίζεται από συνεργατικότητα, εμπιστοσύνη και ενσυναίσθηση.

Ο θεραπευτικός ρόλος του γονέα δεν προϋποθέτει τελειότητα. Χρειάζεται σταθερότητα, πρόθεση σύνδεσης και σεβασμό στις ανάγκες του παιδιού. Όπως τονίζει ο Winnicott, «ένας αρκετά καλός γονέας είναι εκείνος που προσπαθεί και προσαρμόζεται διαρκώς στο παιδί του».